

Arrest

nr. 121 836 van 28 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 26 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 december 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. TIRIBELLI en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 26 augustus 2013. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Mevrouw diende op 12.09.2012 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende. Aan betrokkene werd op basis van de voorgelegde bewijzen (inschrijvingsbewijs VDAB en sollicitatiebewijzen) het voordeel van de twijfel gegeven en zij werd, aan de hand van de instructies van de gemachtigde van de staatssecretaris (van dd. 15.03.2013) in het bezit gesteld van een bijlage 8, gevolgd door een E kaart op 21.05.2013.

Betrokkene werd eveneens op 15.03.2013 vriendelijk verzocht ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft. Overeenkomstig artikel 42bis § 1, beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Op 21.05.2013 werd ons verzoek aan betrokkene betekend, waarna zij nog één maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Betrokkene legde vervolgens als staving van haar huidige activiteiten een brief van Inburgering Antwerpen m.b.t. een afspraak op 29.05.2013 bij de VDAB Antwerpen en twee inschrijvingsformulieren voor het volgen van Nederlandse en Franse taallessen via het Stedelijk Centrum voor Volwassenenonderwijs (SCVO -Talen te Antwerpen - periode tussen 04.02.2013 en 26.06.2013).

Aan de hand van het dossier, dient er vastgesteld te worden dat betrokkene, gedurende de ganse periode van haar verblijf in België als werkzoekende, kennelijk weinig vorderingen heeft gemaakt aangaande haar kansen op de arbeidsmarkt. Vanaf het indienen van haar aanvraag van verklaring van inschrijving (op 12.09.2012) heeft betrokkene niet de kans gekregen om ook maar één dag te werken in België al was het maar op proef of interimbasis. Dat blijkt uit de databank van de RSZ (Dolsis). Niets in het dossier wijst er op dat daar binnenkort verandering zou kunnen in komen. Na ongeveer één jaar later blijkt er, nog steeds, noodzaak tot het volgen van taallessen Nederlands en Frans. Ondanks de inschrijving als werkzoekende bij de VDAB sinds 28.11.2012 en het volgen van een inburgeringstraject en bijkomende taallessen, blijkt nergens uit het dossier dat zij een reële kans maakt om binnen afzienbare termijn te worden aangesteld op de Belgische arbeidsmarkt. Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende diploma's, vaardigheden, vroegere werkervaring, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet werkaanbod van een werkgever of andere bewijzen waaruit haar reële kans op tewerkstelling zouden kunnen blijken.

Indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben op de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest of toch minstens meer tastbare bewijzen zou moeten kunnen voorleggen van haar kansen op tewerkstelling. Derhalve voldoet betrokkene niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende overeenkomstig artikel 40, §4,1° van de wet van 15.12.1980.

Mevrouw verklaart momenteel te leven van haar spaargeld. Zij levert echter geen enkel bewijs aan dat zij kan beschikken over bestaansmiddelen, die voldoende en regelmatig zijn om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Zodoende voldoet betrokkene evenmin aan de verblijfsvoorwaarde als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40, §4, 2° - wet 15.12.1980).

Gezien betrokkene op geen enkele manier meer voldoet aan de voorwaarden zoals in artikel 40 § 4 opgenomen, dient overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van "artikel 40 e.v. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"De bestreden beslissing kwam ten onrechte tot de volgende argumentatie:

"(...) Indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben op de Belgische arbeidsmarkt mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest of toch minstens meer tastbare bewijzen

zou moeten kunnen voorleggen van haar kansen op tewerkstelling. Derhalve voldoet betrokkene niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende overeenkomstig artikel 40, §4, 1 van de wet van 15.12.1980."

Artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat iedere burger van de Europese Unie het recht heeft gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij/zij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij/zij kan bewijzen dat hij/zij nog werk zoekt en een reële kans maakt om aangesteld te worden.

De beoordeling van een reële kans op tewerkstelling is een feitenkwestie, afhankelijk van de feitelijke omstandigheden, en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden.

De wetgeving voorziet geen duur waarbinnen de betrokken werkzoekende een tewerkstelling moet hebben gevonden.

De vereiste is dat de betrokken werkzoekende moet kunnen aantonen dat hij/zij werk zoekt en een reële kans maakt op de Belgische arbeidsmarkt.

In de bestreden beslissing werd geoordeeld dat verzoekster geen reële kansen op een tewerkstelling in België zou hebben quod non.

Verzoekster maakt echter weldegelijk een reële kans op een tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt.

Ter staving van inburgering, maatschappelijke oriëntatie en taallessen (stukken 3a-3g):

Hieruit blijkt dat verzoekster actief bezig is met haar inburgering/integratie in de maatschappij, alsook dat zij actief bezig is met taallessen Nederlands en Frans, wat elementair is voor de tewerkstellingskansen op de Belgische arbeidsmarkt.

- Bewijs van diploma's en werkervaring (stukken 4a-c):

Hieruit blijkt dat verzoekster weldegelijk diploma's heeft behaald, alsook dat zij in het verleden in Italië weldegelijk veel werkervaring heeft opgedaan. (stukken 4a - 4c)

De werkervaring van verzoekster is de volgende:

o 2010 - 30.07.2012: ALIZ OPERE TESSILI CARPI, Modena Italië: textielbedrijf

in de functie van "Product Manager", o 2001 - 2010: BRUNO'S SPA, Bologna Italië: textielbedrijf in de functie van "Coördinator".

o 1999 - 2001: MISS DEANNA, Reggio Emilia Italië: textielbedrijf in de functie

van "Verantwoordelijke" voor verkoop producten. o 1991 - 1999: GRUPPO NADINI, Modena Italië: textielbedrijf in de functie van "Ontwerper" van patronen, etc.

Het is derhalve duidelijk dat verzoekster weldegelijk werkervaring heeft opgedaan in het verleden en zeker niet heeft stilgezeten.

Meer nog, er kan worden vastgesteld dat verzoekster zelfs leidinggevende functies heeft uitgeoefend.

- Bewijzen van vrijwilligerswerk. (stukken 5a - 5g)

Naast het volgen van taallessen en cursussen inburgering en oriëntatie doet verzoekster ook aan vrijwilligerswerk.

Op deze wijze leert zij de Nederlandse taal beter en sneller en verloopt de inburgering/integratie ook vlotter.

Op deze wijze wordt verzoekster goed voorbereid op een tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt.

- Inschrijving bij de VDAB en gesprekken met de trajectbegeleider. (stukken 6a - 6b)

Daarnaast is verzoekster ingeschreven bij de VDAB en heeft zij gesprekken met de trajectbegeleider, dit met het oog op een tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt.

Gelet op het bovenvermelde is het duidelijk dat verzoekster zich heeft ingeburgerd en actief de Nederlandse taal oefent tijdens haar vrijwilligerswerk, dit met het oog op een vaste tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt.

Alsook blijkt duidelijk dat verzoekster in het verleden weldegelijk veel werkervaring heeft opgedaan in de Italiaanse textielsector in functies van "manager", "verantwoordelijke" en "coördinator".

Derhalve maakt verzoekster weldegelijk een reële kans om te worden ingezet op de Belgische arbeidsmarkt.

De bestreden beslissing past derhalve zijn eigen "interne" criteria toe zonder ook maar enige rekening te houden met de bewijsmiddelen die voorliggen.

Dit is strijdig met de wetgeving en met de vaststaande rechtspraak.

Verzoekster voldoet weldegelijk aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 1° van de voormelde wet van 15.12.1980.

2.1.2. Voldoende bestaansmiddelen om zichzelf te onderhouden.

De bestreden beslissing stelde vervolgens bijkomend ten onrechte het volgende:

"Mevrouw verklaart momenteel te leven van haar spaargeld. Zij levert echter geen enkel bewijs aan dat zij kan beschikken over bestaansmiddelen die voldoende en regelmatig zijn om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Zodoende voldoet

betrokkene evenmin aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen (art. 40, §4, 2° wet 15.12.1980). "

Artikel 40§4, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat iedere burger van de Europese Unie het recht heeft gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij/zij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij/zij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de bestreden beslissing werd geoordeeld dat verzoekster ook niet zou voldoen aan de vereisten van artikel 40, §4, 2° van de voormelde wet van 15.12.1980 quod non.

Dit is onterecht, gezien verzoekster weldegelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zichzelf te onderhouden en te vermijden dat zij ten laste zou komen van het Belgische sociale bijstandstelsel.

Tot op heden heeft verzoekster ook geen enkele sociale bijstand van België gekregen.

Evenmin heeft zij enige financiële hulp aangevraagd bij een Belgische instelling, zoals bijvoorbeeld het OCMW.

De reden hiervoor is eenvoudig: verzoekster leeft van haar spaarrekening die meer dan toereikend en voldoende is om te voorkomen dat zij beroep dient te doen op het Belgische bijstandstelsel.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de volgende stukken:

- Bewijs van spaarcenten OP CREDEM BANCA. (stuk 7a)

Hieruit blijkt dat verzoekster over 88.212,63 euro beschikt.

- Bewijs van spaarcenten op ARGENTA. (stuk 7b)

Hieruit blijkt dat de rekeningen van verzoekster met nummer BE55 9730 7466 1944 en met nummer BE11 9730 7466 2348 resp. 142,23 euro en 1.400,07 euro bedragen.

- Bewijs van netto inkomen uit arbeid in 2012. (stuk 7c)

Hieruit blijkt dat verzoekster in 2012 een netto inkomen van 39.667,00 euro heeft ontvangen aan salarissen uit arbeid.

De voorgelegde bewijzen zijn weldegelijk "regelmatig", gezien de bewijzen afschriften/documenten van de bank betreffen, waaruit ontegensprekelijk het vermogen van verzoekster blijkt.

Daarnaast is het vermogen van verzoekster weldegelijk "voldoende", gezien zij thans sinds 30.07.2012 geen betaalde tewerkstelling meer heeft gehad, doch thans over een vermogen van +/- 90.000,00 euro beschikt.

Daarenboven is reeds gebleken dat verzoekster in Italië steeds heeft gewerkt in leidinggevende functies zoals Manager, Verantwoordelijke en Coördinator.

Deze functies werden erg goed uitbetaald, zodat het vermogen van verzoekster weldegelijk voldoende is om haar voorlopige periode van werkloosheid in België te overbruggen en te vermijden dat zij beroep zou moeten doen op financiële hulp van het OCMW.

De vrees dat verzoekster ten laste van het OCMW zou komen, is derhalve volkomen onterecht.

Ondanks alle elementen van het dossier oordeelt de Dienst Vreemdelingenzaken echter dat verzoekster zgn. niet zou voldoen aan de vereisten van artikel 40, §4, 2° van de voormelde wet van 15.12.1980.

Verzoekster toont weldegelijk afdoende aan dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 2° van de voormelde wet van 15.12.1980.

Dat het middel van verzoekster bijgevolg ernstig is en gegrond dient te worden verklaard."

2.1.2. Met de thans bestreden beslissing werd het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd en wordt haar een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van de bevoegdheid die aan de verwerende partij wordt toegekend bij artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, om een einde te stellen aan het verblijfsrecht indien na controle blijkt dat niet is voldaan aan de voorwaarden tot uitoefening van dat recht, zoals vastgelegd in artikel 40, § 4 van diezelfde wet. De verwerende partij is van oordeel dat dit thans het geval is omdat verzoekster niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende en evenmin aan deze als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

2.1.3. Verzoekster wenst met haar uiteenzetting in eerste instantie aannemelijk te maken dat zij, in weerwil van wat de verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing, wel degelijk een reële kans heeft op tewerkstelling. Zij brengt daartoe verschillende bewijzen aan. Zij voert in essentie de schending aan van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag een inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij de VDAB en een aantal mails met betrekking tot haar sollicitaties voegde. Zij werd vervolgens in het bezit gesteld van een bijlage 8, gevolgd door een E-kaart op 21 mei 2013. Diezelfde dag werd zij door de verwerende partij verzocht kennis te geven van haar activiteiten. Meer bepaald werd het volgende gesteld:

"Mijnheer de Burgemeester,

Betrokkene mag in bezit gesteld worden van een bijlage 8 of E-kaart met inschrijving in het vreemdelingenregister.

Gelieve betrokkene daar wel onmiddellijk bij te vragen welke activiteiten zij heden heeft. Overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde immers zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Gelieve betrokkene dus uit te nodigen om recente bewijzen voor te leggen van haar huidige activiteit;

- als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches
- als zelfstandige: bewijs van inschrijving bij een sociaal verzekeringsfonds als zelfstandige
- als werkzoekende: bewijs van reële kans op tewerkstelling en VDAB-atteest of sollicitatiebrieven. Indien betrokkene werkloosheidsuitkering ontvangt, dient er naast deze bewijzen als werkzoekende ook bewijs geleverd te worden van de werkloosheidsuitkering met hierin de vermelding van hoelang hij / zij in België tewerkgesteld was en sinds wanneer hij / zij werkloosheidsuitkering geniet.

- als student: inschrijving bij een erkende school+ bewijs van voldoende bestaansmiddelen + ziektekostenverzekering

- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bijvoorbeeld arbeidscontract en bewijs van loon of bewijs van andere inkomsten vb. uit zelfstandige activiteit) en ziektekostenverzekering

Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-atteest voor te leggen. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.

Gelieve betrokkene te verzoeken om, binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 1 maand), alle nodige bewijsstukken voor te leggen.

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit in België zelf of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf te verliezen."

Verzoekster legde daarop een brief van Inburgering Antwerpen voor met betrekking tot een afspraak bij de VDAB en twee inschrijvingsformulieren voor het volgen van Nederlandse en Franse taallessen.

In de mate dat verzoekster in haar verzoekschrift, ter adstructie van haar middel, verwijst naar verschillende stukken die volgens haar de reële kans op tewerkstelling zou kunnen aantonen, dient erop te worden gewezen dat niet al deze stukken werden voorgelegd aan de verwerende partij, niettegenstaande verzoekster werd verzocht om, als werkzoekende, het bewijs voor te leggen "*van reële kans op tewerkstelling en VDAB-atteest of sollicitatiebrieven*". In zoverre zij de stukken die zij thans bijvoegt niet eerder, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, ter kennis bracht van de verwerende partij, dient erop te worden gewezen dat zij deze dan ook niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Dat door de verwerende partij geen rekening werd gehouden met stukken die haar niet ter kennis werden gebracht, kan deze partij bezwaarlijk ten kwade worden geduid. Zij kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat "*nergens in het dossier [...] enige informatie [is] terug te vinden betreffende diploma's, vaardigheden, vroegere werkervaring, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet werkaanbod van een werkgever of andere bewijzen waaruit haar reële kans op tewerkstelling zouden kunnen blijken*". Het is moeilijk te begrijpen dat verzoekster, die klaarblijkelijk in het bezit is van een heleboel stavingstukken deze niet voorlegt op het moment waarop zij daarom wordt gevraagd door het bestuur, dan nog eens met de duidelijke mededeling dat zij bij gebrek aan bewijzen het recht op verblijf kan verliezen. Ter zitting wordt hieromtrent gesteld dat zij wel een poging deed om meer stukken neer te leggen bij het Vreemdelingenloket van haar gemeente, maar de Raad kan op geen enkele wijze soelaas bieden, nu hiervan geen enkel bewijs voorligt.

Voor zover verzoekster verwijst naar stukken die zij wél bijbracht, dient te worden vastgesteld dat zij in wezen niet meer doet dan poneren dat zij, in weerwil van het oordeel van de verwerende partij, wel degelijk een reële kans maakt op tewerkstelling. Echter, zij brengt geen enkel concreet argument in tegen de motivering desbetreffend, waarin wordt vastgesteld dat zij gedurende de ganse periode van haar verblijf in België als werkzoekende, kennelijk weinig vorderingen heeft gemaakt aangaande haar kansen op de arbeidsmarkt, dat zij vanaf het indienen van haar aanvraag van verklaring van inschrijving (op 12.09.2012) niet de kans heeft gekregen om ook maar één dag te werken in België al was het maar

op proef of interimbasis, dat niets in het dossier erop wijst dat daar binnenkort verandering zou kunnen in komen, dat na ongeveer één jaar er nog steeds noodzaak tot het volgen van taallessen Nederlands en Frans blijkt, dat ondanks de inschrijving als werkzoekende bij de VDAB sinds 28.11.2012 en het volgen van een inburgeringstraject en bijkomende taallessen, nergens uit het dossier blijkt dat zij een reële kans maakt om binnen afzienbare termijn te worden aangesteld op de Belgische arbeidsmarkt. Samengelezen met de vaststelling dat nergens in het dossier enige informatie terug te vinden is betreffende diploma's, vaardigheden, vroegere werkervaring, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet werkaanbod van een werkgever of andere bewijzen waaruit haar reële kans op tewerkstelling zouden kunnen blijken, wordt geconcludeerd dat indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben op de Belgische arbeidsmarkt, de Raad van oordeel is dat de verzoekende partij geenszins aantoonbaar dat op kennelijk onredelijke wijze, in strijd met de geschonden geachte bepaling of in strijd met de destijds in het dossier aanwezige gegevens, tot de conclusie is gekomen dat mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest of toch minstens meer tastbare bewijzen zou moeten kunnen voorleggen van haar kansen op tewerkstelling. Waar verzoekster nog stelt dat zij actief bezig is met taallessen hetgeen elementair zou zijn voor de tewerkstellingskansen op de Belgische arbeidsmarkt en zij bij de VDAB gesprekken heeft met een trajectbegeleider met het oog op tewerkstelling, dient te worden vastgesteld dat deze stelling niet volstaat in het licht van het geheel aan bevindingen van de verwerende partij, om de motivering te ontwrichten. Het louter tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing op grond van door het bestuur niet gekende documenten, volstaat daartoe uiteraard niet.

2.1.4. Wat betreft de vraag of verzoekster voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, stelt zij dat ook deze beoordeling door de verwerende partij onterecht is, nu zij leeft van een toereikende spaarrekening, zij geen enkele sociale bijstand van België heeft gekregen en zij evenmin enige financiële hulp heeft aangevraagd bij bijvoorbeeld het OCMW. Zij voegt bewijzen toe van haar spaargelden en van inkomen die zij in 2012 in haar land van herkomst heeft ontvangen uit arbeid.

De Raad kan andermaal niet anders dan vaststellen dat deze bewijzen, niettegenstaande verzoekster met de brief die werd geciteerd onder punt 2.1.3, niet ten gepaste tijde aan het bestuur ter kennis werden gebracht, zodat er thans geen rekening mee kan worden gehouden en samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing verzoekster geen bewijzen aanbracht. De verwerende kon dan ook vaststellen dat bij gebrek aan bewijs zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Verzoeksters argument dat haar bestaansmiddelen regelmatig zijn en voldoende, is dan ook niet dienstig, nu het volledig is opgehangen aan gegevens die niet ter beschikking waren van de verwerende partij. Verzoekster stelt nog dat zij nooit sociale bijstand of steun van het OCMW heeft verkregen, maar dit doet geen afbreuk aan het feit dat zij geen bewijs heeft voorgelegd van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

2.1.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het eerste middel niet gegrond is: verzoekster heeft niet aangetoond dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de elementen van het dossier of met de geschonden geachte bepalingen, is gekomen tot de thans bestreden beslissing.

2.2.1. In het tweede middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt geadstrueerd:

“Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de Wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen

willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1982, Pas. 1932, I, 166).

De Raad van State stelt duidelijk dat de motivatie niet abstract en stereotyp mag zijn en moet aantonen dat er een concreet onderzoek werd gedaan naar de elementen van de zaak. (RvS nr 105.432 van 9 april 2002.)

Verwerende partij heeft deze beslissing ten onrechte genomen en schond hierbij de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag ligt.

De motivering dient afdoende te zijn.

De motivering dient als het ware pertinent en draagkrachtig te zijn.

Bij de beoordeling van de aanvraag dient verwerende partij uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens. (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001)

Hierbij moet worden opgemerkt dat zij hierbij haar eigen interne criteria toepast, die manifest ingaan tegen de wetgeving en vaststaande rechtspraak.

Dat verwerende partij niet correct heeft beoordeeld en dat zij op grond hiervan op onredelijke wijze töt beoordeling van het dossier van verzoekster is gekomen.

Dat verzoekster - ingevolge de inbrugeringscursussen, taallessen, vrijwilligerswerk, inschrijving bij de VDAB, etc. - weldegelijk een reële kans maakt op de Belgische arbeidsmarkt en daarenboven over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste zou komen van het Belgische bijstandstelsel.

Dat de bestreden beslissing, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht schendt aangezien verwerende partij het dossier van verzoeker niet correct heeft beoordeeld.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en gegrond dient te worden verklaard."

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan ze genomen is.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster dan wel stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende is, en niet pertinent en draagkrachtig, maar zij toont een en ander niet aan en verwijst in wezen, en zonder meer, naar de argumentatie die werd uiteengezet in het eerste middel. Derhalve kan ook worden verwezen naar de beoordeling van dit middel en kan worden herhaald dat verzoekster heeft niet aangetoond dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de elementen van het dossier, is gekomen tot de thans bestreden beslissing.

2.2.4. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS